

Valurile Dunării

Bragagiu

Pe valul dorului de cântec
Îmi întâlnesc senin strămoșii,
Iar seara-n parcuri se învâрте
În dansul vechi cu frunze roșii.

Tube de-alamă-nalță valsuri
Pe clipe de melancolie,
Îndepărtate strigă glasuri
Din înălțarea azurie.

Lucește cer Dunărea-n valuri
Cu scânteieri duminicale,
Îndurerate idealuri
Se duc cu țipete de jale.

Perechile dansează-n toamnă
În verighetele distinse
Inconștiente cum le-ndeamnă
Înaripările aprinse.

Și ei, și ele îmbrăcate
În bronz și-aramă sunătoare
Neauzind o libertate
Plecată aripă în zare.

Inelul toarnă peste margini
O reflectare jucăușă
Și cum mai seamănă, mai trage
Spre-o za de lanț ori spre-o cătușă.

Formează cercurile hore
Peste ninsorile de file
Scrise-n ecouri de-aurore
Căzute și rămase-n zile.

Se rup cununi și iar formează
Altele noi perechi înfrânte
Și se dansează, se dansează
Cu-njurături și jurăminte.

Undele Dunării cu valsul
Autumnale se presoară
Și-și bate toaca oarbă ceasul

Când trec spre-o nouă primăvară.

În urmă muzica răsună,
Cad ondulând frunze pe soarte...
Ninge cu vals, ninge cu Lună,
Ninge cu note și cu noapte.
Victor Bragagiu